

Autorės žodis

ir laimės receptai > 7

1 skyrius

Kristina Andrejauskaitė > 20

Nerijus Juška > 46

Vytautas Kaniušonis > 62

Irena Kriauzaitė > 86

Andrius Kulikauskas > 104

Eimutis Kvoščiauskas > 130

Vaiva Mainelytė > 152

Vaidotas Martinaitis > 178

Vidas Petkevičius > 202

Sigitas Račkys > 226

Lina Rastokaitė > 248

Gediminas Storpirstis > 268

Viktorija Streiča > 288

Vytautas Taukinaitis > 308

2 skyrius

(Ne)Matomi teatro žmonės > 332

Iš Vytauto Taukinaičio archyvo > 364

Autorės žodis ir laimės receptai

Ši mano knyga – jau septintoji, o juk **7** – LAIMĖS skaičius. Kiek daug septynetų gyvenime mus supa: **7** savaitės dienos, **7** vaivorykštės spalvos, **7** planetos žemynai, **7** natos, **7** pasaulio stebuklai, net ir mano mylimas Telšių miestas stovi ant septynių kalvų. Galėčiau tęsti ir tęsti...

Kas yra toji laimė? Šioje knygoje net **77** aktoriai ir režisieriai dalinasi savo laimės receptais. Žinoma, nėra jokios stebuklingos formulės laimei nusakyti ir niekas, ko gero, nepadiktuos, kaip tą laimės paukštę pagauti – kiekvienam ji sava ir kiekvienas pats turi rasti savo kelią, takelį, aplinkkelį. Laimė turi tūkstančius veidų, vardų... Viena aišku – laimė priklauso nuo požiūrio: tas pats dalykas ar įvykis vienam nebus laimė, o kitas tiesiog džiaugsis kiekviena gyvenimo akimirka, smulkmena, parodytu dėmesiu ir jausis laimingas. Vienintelis patarimas: jei jautiesi nelaimingas, ieškok kito kelio. Gali būti, kad laimė tavęs laukia už posūkio.

Dalai Lama yra pasakęs: „Nėra kelių į laimę – kelias yra laimė.“ Tad kviečiu į kelionę. Šioje knygoje mano bičiuliai dalijasi ne tik laimės receptais, bet ir spalvingomis savo vaikystės istorijomis, smagiais pasakojimais apie teatro ir kino užkulsius. Keliaukime kartu stebuklingu teatro ir kino keliu.

Vaiiva Mainelytė

Kad būtum laimingas, pirmiausia reikia sveikatos, nes kai jos netenki, supranti, kaip tai vertini. Kai atmerki akis, kai matai lietu, rudenį besikeičiančias klevų lapų spalvas ar pirmą rytą šviesą, taip ir norisi viską atlikti su džiaugsmu: paruošti pusryčius anūkams, pavedžioti šunį. O jei tau Dievas dar leidžia ir tu dar gali dirbti mėgstamą darbą, tai tik dėkok Jam, kad tau tai duota. Gyvenimas yra nuostabus. Kad ir kas atsitiktų, reikia tikėti, keltis ir eiti...

Vaikystė, paauglystė

● Kai kas nors pamini Rokiškį, iš karto pasidaro taip šilta, gera. Visos mano šaknys – tenai: mamytė, tėvelis, seneliai. Iš ten ir visi papročiai, ir aukštaitiška tarmė. Viskas manyje išliko, viskas labai gyva. Dambrotiškyje, penki kilometrai į šiaurės rytus nuo Rokiškio, yra mano prosenelio dvarelis. Senose kapinėse – ilgai to nežinojau – stovi Mainelių koplyčia.

Mano giminės istorija labai komplikuota: vieni išvyko į Ameriką, kiti buvo išvežti į Sibirą vien už tai, kad gyveno pasiturimai kruvinu darbu užgyventuose savo ūkiuose.

● Visa vaikystė prabėgo tarp mylinčių žmonių. Meilės iš senelių ir tėvelių esu gavusi tiek daug, kad dabar turiu didžiulį bagažą ir pati galiu ją dalinti. Mūsų šeima gražiai sutardavo, niekada negirdėjau, kad kuris pakeltų balsą. Gerai prisimenu močiutės žodžius: „Vidute (taip mane vadino), jei negali žmogui padaryti ko nors gera, tai bent nedaryk blogo.“

Gal kad tai buvo įkalta į galvą, visą gyvenimą nekenčiau melo ir veidmainystės, niekada nesuprasdavau, kaip galima padaryti kokią niekšybę, pinti intrigas, ką nors apšnekėti. To mokiau ir savo dukrą Dovilę: „Geriau bjauri tiesa nei gražiausias melas.“

● Save prisimenu nuo labai anksti. Mamytė vis stebėdavosi: „Negali būti, kad tu tai atsimeni.“ Bet man papasakojus vieną detalę patikėjo, kad neišsigalvoju. Kai mane migdydavo, išnešdavo lovytę į verandą arba sodą. Mamytė užklodavo mane geltonu chalatumu, išmargintu įvairiaspalviais dobiliukais. Atsimenu tą dobiliukais nusėtą chalatumą, nors man tebuvo dveji ar treji.

● Mamytė pasakojo, kad man labai daug reikšdavo drabužiai. Jei svečiuose užtikšdavo koks lašelis ant suknelės, rėkdavau: „Diodia kaka, Diodia kaka“, ir būtinai turėdavo mane perrengti. Diodia – šitaip pati save vadinau.

- Rokiškyje gyvenome net trijose vietose: iš pradžių – namuke su veranda netoli gimnazijos, paskui – prie upelio daugiabutyje, o prieš man pradedant lankyti mokyklą – didžiuliame mediniame name, ten turėjome keturis kambarius.
- Seneliai taip pat gyveno Rokiškyje. Močiutė, mamos mama, buvo labai tikinti ir mums, vaikams, skiepijo tą tikėjimą. Visada su džiaugsmu eidavau į bažnyčią, bet paskui staiga nustojom vaikščioti; pasirodo, kažkas paskundė, ir tėvelį, kuris dirbo vadovaujamą darbą, svarstė už tai, kad jo vaikai vedami į bažnyčią. Tokie laikai buvo. Todėl visos šventės – ir Kūčios, ir Kalėdos, ir Velykos – būdavo švenčiamos slapčia, pas močiutę. Oi, kaip aš jų laukdavau!
- Močiutė turėjo pasakotojos talentą. Kaip ji sekdamas pasakas! Daugiau niekada nesu girdėjusi nieko taip sekant. Ir gerą fantaziją turėjo, vis ką nors naujo išgalvodavo, ir visada palikdavo paslaptį: „Čia dar ne viskas... tai, kas dar bus ateity...“ Taip sužadindavo vaizduotę, kad aš, užuot greičiau užmigusi, išsibudindavau ir prašydavau papasakoti dar.
- Mama niekur nedirbo, augino mus tris (be manęs, šeimoje dar augo dvejis metais jaunesnis brolis Algirdas ir septyneriais metais jaunesnė sesutė Rita). Turėjome ir auklę – sentikę *ciocę* Poliną, taip ją vadinome. Nuostabi buvo moteris, tikras mūsų šeimos narys: labai švari, tvarkinga, puikiai kalbėjo lietuviškai.
- Tėtis mokėsi ir Maskvoje, ir Rygoje, studijavo agronomiją Kauno žemės ūkio akademijoje. Parvažiuodavo tik per atostogas, ir niekada negriždavo be lauktuvių. Tai mums, vaikams, po puokštelę žemuogių įteikia, o mamytei lauko gėlių priskina ar grybų pakeliui pirenka. Aš jo taip ilgėdavausi, bučiuodavau išsiilgusi. Atidžiai sekdamas kiekvieną papos (taip jį vadinau) žingsnį, kaip jis ką paliečia: ar kokį rankšluostį, ar mano kambario rankeną (aš, vyriausia, turėjau atskirą kambarį). Tėvelis atiduodavo šeimai kone visą stipendiją, sau pasilikdamas tik minimaliam pragyvenimui, kad tik mums nieko netrūktų. Mamytė

ir mes, vaikai, jausdavomės visiškai saugūs, žinodavome, kad yra žmogus, kuris visada mumis pasirūpins. Gyvenom ūkiškai: turėjom karvę, senelis laikė bites, parūpindavo medaus.

- Nelankiau daželio ir pavydėdavau vaikams, kuriuos matydavau už tvoros žaidžiant, klegant. Man taip trūko to bendravimo. Labai norėdavau draugauti, bet nei vaikystėje, nei vėliau daug draugių neturėjau. Kai išmokau skaityti, tą spragą užpildydavau knygomis.

Net vėliau, jau mokydamasi konservatorijoje, prieš egzaminus eidavau į bendrabutį, kad kartu su visais pabūčiau. Man būdavo pavydu, kad jie taip draugiškai ką nors kepa, šeimyniškai bendrauja.

- Rokiškis – teatro miestas. Dvare vykdavo įvairiausi muzikiniai vakarai, spektakliai. Matyt, tas paveldas persidavė ir man. Tėvai nuolat vedavosi į spektaklius.

Vieną kartą buvau gėdingai išvesta iš salės. Tėvai jauni, pasipuošę, aš išplėtusi akis seku scenoje vykstančius stebuklus. Kažkas ima ir pagadina orą. Ir aš per visą salę: „Mamuliuk, papuliuk, kas *bizdėjo*?“ Jauniems tėvams *sarmata* – toks neišauklėtas vaikas.

- Labiausiai įstrigo Klaipėdos dramos teatro spektaklis „Gylys“ (Etelės Voinič). Tie krinolinai, apšvietimas... ir finalinį tekstą gerai įsiminiau: „Aš esu laiminga musė, ar gyvensiu, ar pražūsiu.“ Prilipo man ta frazė: daug gyvenime būta situacijų, kai ją pritaikydavau sau.

- Pamačiusi tą spektaklį, ir pati pradėjau „režisuoti“. Visi manęs klausydavo. Susodindavau žiūrovus, tarp jų – ir savo mažąją sesutę. Žiūrovams, kad ilgiau sėdėtų, kad greitai neišsiskirstytų, atnešdavau bandelių. Jau tada supratau, kad be žiūrovų nebus teatro.

- Niekam nepasakojau, kad noriu būti artiste, gėdijausi pasisakyti. O mokykloje, kai reikėdavo parašyti, kuo būsiu, nusižiūrėjusi nuo suolo draugės įrašydavau „mokytoja“. Tik mamytė žinojo apie mano slaptą svajonę, palaikė mane ir tiems vaidinimams leisdavo vilktis gražiausias sukneles. Namie ant pagalvių būdavo tokie tiulio

apdangaliukai – ir tie pasitarnaudavo teatrui. Būdavo, atsistoju prieš veidrodį, užsimetu tą apdangaliuką – taip gražiai atrodo, kaip nuometas. Stengdavausi atkartoti, ką mačiusi spektakliuose, pamėgdžiodavau artistes.

- Mokykloje prieš Naujuosius mokytojos ruošdavo programas. Sykį man buvo paskirtas karalienės vaidmuo pasakoje „Sniego karalienė“, bet susirgau, ir vaidmuo atiteko mergaitei iš kitos klasės. Vėliau spektakliuke „Zuikis puikis“ buvau gėlėlė, šokau ratelyje kartu su kitomis mergaitėmis. Gėlėlė – pirmas vaidmuo mano gyvenime. Iki šiol atsimenu savo gražią karūną su gėlėmis. Rūbus iš marlės per naktį mamytė pasiuvo ir iškrakmolijo (buvo labai mums atsidavusi), tad atrodžiau kaip balerina.

- Buvau auklėjama, kad jei ką negero padarysiu, bet prisipažinsiu, nebūsiu baudžiama.

Mokykloje gavome užduotį – namų darbams padirbti miniatiūrinius baldelius: sofutę, kėdutę, stalą... Ir aš to darbo nepadariau. Kitą dieną mokytoja klausia, kur mano darbeliai, aš išraudusi pameluojau, kad pamiršau namie. Mokytoja, matydama mano

įkaitusius žandus ir suprasdama, kad meluoju, sako: „Na, gerai, tai eik ir atsinešk.“ Einu namo ir verkiu. Mamytė klausia: „Kas atsitiko?“ Papasakoju. Tą kartą, gal vienintelį, buvau nubausta už melagystę – mamytė su manimi nekalbėjo kurį laiką.

Kitą dieną grįžusi namo radau iš kartono dėžutės padirbtus baldelius. Viskas raudonu aksomu aptraukta, stalo, sofutės kojos raudonu nagų laku nudažytos. Mamytė tik ištarė: „Būčiau nedariusi, bet mačiau, kaip išgyveni. Ir tebūnie tau ateičiai pamoka, kad meluoti yra negerai. Kai sakai tiesą, visiems daug geriau.“

- Išmokau piešti popierines lėles ir su jomis ant palangės žaisdavau teatrą. Pripiešdavau visokiausių personažų.
- Vaikystėje su broliu ir sese pykomės ir mušėmės. Pavydėjau sesutei gražių geltonų garbanotų plaukų. Mamytė ją šukuodavo, grožėdavosi tais plaukais, o sykį brolis paėmė ir nurėžė sesutei gerą sruogą. Abu nenorėjom jos visur tampytis, galvojom, kad „tokios negražios“ mama nebeleis į lauką ir turėsime laisvę, galėsime netrukdomi žaisti su draugais, tačiau kur tau. Tada jau aš nurėžiau jai *grifką* (kirpčiukus). Gavau pylos, o sesutė ir toliau teko visur tampytis su savimi.
- Nutaisiusi baisią miną, visaip gąsdindavau mažąją: „Ragana tavo sesuo...“ Vaiko akys tik išsiplečia. Pamačiusi, kad mamytė mus stebi, iš karto pasikeičiu: „Oi, ne ne, čia tavo mylimiausia sesutė Vaivutė, aš tave labai labai myliu...“ Tik mamytė nususuka, ir vėl pradedu gąsdinti: „Aš ragana, tuoj tave...“ Matyt, patikdavo man ta patikli žiūrovė. Bet jeigu jau kas kieme paliesdavo sesutę, tai ohoho, abu su broliu stodavom piestu.
- Nors gyvenome toli nuo dvaro ir reikėdavo per visą Rokiškį važiuoti, dažnai vežimėlyje veždavausi sesutę į dvaro parką. Labai mėgau vaizduoti suaugusiąją: tai guldydavau sesutę, nors ši ir priešindavosi, tai apklostydavau ar pagalvėlę pataisydavau. Buvau skaičiusi knygutę „Jūros vaikai“. Prisiminiau ten aprašytą vieną išlepintą vaiką, kurio mama vis klausdavo: „Gal nori saldinių, gal nori

bananų?...“ Nežinojau, kas tie *banaaanai*, nebuvom jų nei ragavę, nei regėję, bet praeinant kokiems nors paaugliams klausdavau sesutės garsiai, kad visi girdėtų: „Gal nori banaaanų?“ O ji: „Noliu.“ – „Tylėk“, – drausmindavau ją, nes iš kur aš jai tų bananų paimsiu?

● Pamenu, jau gyvenome Trakuose. Brolis apsirgo ir buvo nuvežtas į Vilnių, į infekcinę ligoninę Žvėryne. Nuvažiuom su tėvais aplankyti. Į pastatą neleidžia. Tvorą aukščiausia, užsikoriau ant jos.

Brolis pro langą rėkia:

– Vaiva, Vaiva!

– Ką?!

– Aš ragavau banaaanų!

– Na, ir kaip?!

– Šūdas!

Ir man, kai pirmą kartą paragavau, nepadarė įspūdžio.

Net prie kasdienių produktų nusidriekdavo eilės, ką jau kalbėti apie bananus. Stovėdavom pakaitomis ir aš, ir seneliai eilėse prie miltų, duonos, mėsos. Tai būdavo taip natūralu: susigalvodavom pramogų, žaidimų, ir laikas neprailgdavo.

Aš – pokarinis vaikas, bananų neragavusi, bet vaikystė, kad ir kokia ji būtų, visada graži.

● Gal kad buvau vyriausia, stengdavausi padėti mamytei: užjausdavau ją, prašydavau, kad bėgtų pamiegoti, tuo metu sutvarkydavau namus, išskalbdavau drabužius.

● Man labai patiko Vova, berniukas su gražiais, iš jo tėvelio marškinių persiūtais šilkiniais marškiniais. Gal tai ir nebuvo pirmoji meilė, bet simpatija tai jau tikrai. Atsimenu, draugei iš Leningrado (dabar Sankt Peterburgas) buvo parvežę basutes su kulniukais, raišteliais surišamas, prekyje prakirptas. Skolinausi iš jos tas basutes, žinoma, ne veltui, už tai turėdavau ir jai ką nors duoti. Prieš ateinant tam berniukui pasipuošdavau. Jis tų basučių nė nepastebėdavo, o aš jausdavausi dama: ir aš turiu kai ką iš suaugusiųjų pasaulio. Paskui Vova išvažiavo į Izraelį. Labai gražus jis man buvo su tais šilkiniais marškiniais.

● Buvo ir kitas berniukas į akį kritęs. Atėjusi į pirmą klasę pamačiau labai *spritiną* vaikinuką žydromis akimis. Prisistatė: Rička. Ir mums visoms jis taip patiko! Ką darydavom? Dviese su kita mergaite sunerdavom rankas ir pasisodinuosios nešiodavom jį. Tai buvo vienintelis kartas, kai nešiojau vyrą ant rankų.

● Nuo namų iki mokyklos buvo tolimas kelias. Tą rytą buvo labai šalta, ir mamytė apmovė ilgus vilnones kojines, kaip močiutė sakydavo, *pančėkytes*. Apsiaviau aulinius suvarstomus batukus ir išdulkėjau į mokyklą. Po pamokų užėjau pas draugę. Girdžiu, į duris beldžia kaimynystėje gyvenantis Rička. Ir man su tomis *pančėkytėmis* pasidarė tokia gėda. Kambarį stovėjo stalas, ilga, megzta staltiese uždengtas. Palindau po tuo stalu ir nepasirodžiau. Tupėjau nekvėpuodama ir pro staltiesę stebėjau Ričką. O šis nė neįtarė, kad čia lindžiu, ir draugė neišdavė.

Kai jis išėjo, draugė klausia:

– Ir kodėl pasislėpei?

– Ai, šiaip...

Negi prisipažinsiu, kad jis man patinka ir kad negaliu rodytis su tomis *pančėkytėmis*.

● Tėvelis dirbo vadovaujamą darbą, tad jį kilnojo iš vienos vietos į kitą. Buvau ketvirtoje klasėje, kai iš Rokiškio išsikraustėme į Trakus. Labai gerai atsimečiau tą dieną, nes kaip tik Gagarinas skrido į kosmosą. Verkiu. Ne dėl Gagarino, kad į tokias tolybes išskrido, o dėl savęs, kad turiu palikti tokią širdžiai mielą ir įprastą vietą. Draugės nupirko albumuką, priklijavo savo nuotraukytes, užrašė: „Ant ilgo atminimo.“

● Kadangi kitos mokyklos Trakuose nebuvo, teko mokytis mokykloje-internate. Ją lankė ir miesto vaikai, ir vaikai iš atokesnių vietovių, taip pat našlaičiai (pastarieji gyveno internate).

Saviveikla toje mokykloje buvo aukšto lygio. Lankiau dramos būrelį, kuriam vadovavo mano teta mokytoja, kadaise pati norėjusi tapti aktore. Ruošė ji mane dailiojo skaitymo konkursams. Tapau konkurso prizininke.

● Pareinu kartą po pamokų namo, žiūriu, svetainėje po fikusu sėdi grupelė žmonių, mamytė juos vaišina. Vėliau sužinojau, kad tarp jų buvo ir Galina Dauguvietytė, ir Petras Abukevičius. Pamačiusi mane moteris sušuko: „O, kokia graži mergina! Girdėjom, kad tu – skaitovų konkurso laureatė.“ Gal penktoje klasėje skaičiau „Eglę žalčių karalienę“ ir, matyt, gandai nuėjo. Ir buvau pakviesta skaityti eilių šokių ansamblio „Lietuva“ 20-mečio minėjime. Pranešinėti ir skaityti turėjo Gražina Balandytė, bet ji susirgo, ir pakvietė mane. Renginys vyko Profsąjungų rūmuose ant Tauro kalno, filmavo televizija, aš į sceną žengiau pasipuošusi tautiniais rūbais, su dideliais gintariniais karoliais ant kaklo, su karūna ant galvos. Koncertą filmavo Rimas Juodvalkis. Vis norėdavo prie manęs prieiti, pakalbinti, bet Dauguvietytė labai mane saugojo ir griežtai jį atstumdavo: „Nelįsk prie jos, ji nepilnametė.“ (Vėliau Rimas tapo antruoju Vaivos vyru – *aut.*)

(Kai kalbinau Galiną Dauguvietytę antrai knygai, ji man papasakojo, kaip atrado Mainelytę. Štai ta istorija. – *Aut.*)

Galina Dauguvietytė | *televizijos režisierė, scenaristė, aktorė*

● Filmavau Vilniaus universiteto ansamblio jubiliejinį koncertą. Galvoju, būtų gerai, jei kas permušimams, tarpuose tarp muzikinių numerių, paskaitytų poeziją. Man pasakė, kad Trakuose yra labai graži mergaitė, mokinukė, tikra lietuvaitė, esą ji labai tiktų, galėtų eilėraščių paskaityti.

Atvažiuojam į Trakus ieškoti tos mergaitės. Klausiam, kur tokią ir tokią rasti. Miestukas mažas, tai iškart pasakė: „Oi, žinom, žinom!“ – ir parodo, kur gyvena.

Žiūriu, tikrai nepaprasto grožio mergaitė. Gal penkiolikos metų, gal šešiolikos, ne vyresnė. Tai buvo Vaiva Mainelytė. Pakvietėm ją į Vilnių, į Profsąjungų rūmus. Vaivą atlydėjo teta. Aprengėme mergaitę tautiniais drabužiais, ir ji puikiai paskaitė eiles. Ko gero, tai buvo pirmas Vaivos vaidmuo – pati pati pradžia.

Vaiva: Po to pasirodymo mane pakvietė į televiziją vesti jaunimo laidos „Muzikinis albumas“. Vilkėdama mokykline uniforma skaičiau, anonsavau tą laidą. Man tik penkiolika, o jau buvau populiarė ir mokykloje, ir mieste. Vaikinai rodė dėmesį. Pradėjau vaikščioti į pasimatymus, o mamytei meluodavau, kad einu mokytis matematikos. Nemelavimo pamokos dar nebuvo iki galo įsisavinusi.

● Tėvelį perkėlė į Širvintas. Palikti Trakus teko ir dėl kitos priežasties – netiko klimatas, turbūt dėl drėgmės visi susirgome reumatu. Teko ir ligoninėje pagulėti.

Vienuoliktą klasę baigiau jau Širvintose. Buvo labai sunku. Trakuose klasė buvo susicementavusi, laukė egzaminai, išleistuvės, o Širvintose nepripratau. Kadangi vaikinai pradėjo rodyti man dėmesį, iš karto užsitraukiau klasiokių nemalonę. Merginos rengia savo gimtadienio šventes, o manęs demonstratyviai nekviečia. Kartą pasirodžiau mokykloje pasidažiusi blakstienas. Žinodama, kad mokykla to netoleruoja, pasakiau, jog atvykau tiesiai iš „Muzikinio albumo“ filmavimo, kad ten mane pagrimavo, nors iš tikro pati pasidažiau. Buvau gavusi iš tetos sovietinio tušo, ant kurio reikėdavo paspjaudyti, tada pabrūžini šepetėlį ir tepi ant blakstienų. Gal norėjau paerzinti nedraugiškas klasiokes, o gal atrodyti suaugusi?

● Prieš įteikiant atestatą vėl patekau į ligoninę. Tėveliui pasirūpinus – į spec. ligoninę Vilniuje, Rožių alėjoje.

Prie lango palatoje buvo laisva vieta, ir ten paguldė Moniką Mironaitę. Aš ją akylai stebėjau. Man buvo tikras stebuklas, kaip ji kalba, kaip niurzga iš ryto, kaip pyksta. Man viskas buvo žavu.

Vieną naktį Mironaitė nemiegojo. Pasisuko į mane.

– Nemiegi?

– Ne, nemiegu.

– Nori, kad tave užmigdyčiau? Aš tau paskaitysiu.

Ir monotoniškai, ramiai ėmė skaityti Donelaičio „Metus“. Kur aš tau užmigsiu, klausiausi išsižiojusi.

Dar paklausinėjo manęs:

- Tai apie ką svajoji? Kur žadi stoti?
- Dar nenusprendžiau... Gal istoriją rinksiuosi...
Neišdrįsau pasisakyti, apie ką iš tikro svajoju.

● Po kelerių metų aš, jau konservatorijos studentė, atėjau į Rusų dramos teatrą pasiklaudyti paskaitos apie prancūzų teatrą. Buvo ten ir Mironaitė. Pamačiusi mane pasakė: „Dabar matau, kur šita mergaitė pasuko: į tą baisų klaidingą kelią.“ Vėliau su Monika Mironaite susitikdavome teatre. Paskui, jau savo saulėlydyje, ji skambindavo man ir sakydavo:

- Man liūdna. Pakalbam.
 - Pakalbam, pakalbam, – atsakydavau.
- Ir ji kalbėdavo, o aš klausydavausi.

● Toje ligoninėje sutikau ir daugiau įžymybių: dainininkę Eleną Čiudakovą, rašytoją Kazį Borutą. Argi galėjau tada įtarti, kad neilgai trukus likimas man padovanos Jurgą – gyvenimo vaidmenį filme „Velnio nuotaka“ pagal Kazio Borutos romaną „Baltaragio malūnas“.

Studijos

● Tėvelis buvo išvykęs į Bulgariją ir nė nežinojo, kad ruošiuosi stoti į aktorinį. Atvažiavau į konservatoriją, į konsultacijas kartu su mamyte. Drebančiomis rankomis atidariau sunkias konservatorijos duris, užlipu į antrą aukštą. Ateinu prie mokomojo teatro, girdžiu, kažkas ten vyksta. Išsigandau, kad pavėlavau. Atsargiai įkišau galvą į auditoriją, o ten scenoje repetuoja kažkokie jaunuoliai. Veiksmas scenoje iš karto sustoja.

Atsisėdau į pirmą eilę.

Vienas iš jaunuolių klausia manęs:

- Ko jums, panele?

Kai vaikinai sužinojo, kad atvažiavau į konsultacijas, pasakė esą dėstytojai ir pakvietė mane į sceną. Rimčiausiais veidais ėmė duoti